

finde mindre Betryggelse her. Naar der i Slutningen af første Stykke er Tale om, at forsaauidt Arbejder af ovennævnte Bestaaenhed, der ere forserdigede før denne Lovs Træden i Kraft, ere forhynde med en anden Holdighedsangivelse, skal det være tilladt, at disse beholde denne, forudsat, at der herved ikke finder nogen Overtrædelse af Lovens øvrige Bestemmelser Sted, saa er jo Meningen dermed den, at en saadan ældre Holdighedsangivelse er tilladt og kan blive staaende, forudsat at Lovens øvrige Bestemmelser ikke ere overtraadte, det vil sige: forudsat at Gjenstandene virkelig ere helt af Sølv og ikke blot Gjenstande af et andet Materiale, der er belagt med tykkere eller tyndere Sølvplader eller Sligt. Det er det, der maa være sigtet til ved Ordene „at der ikke finder nogen Overtrædelse Sted af Lovens øvrige Bestemmelser“. Disse ældre Holdighedsangivelser er der altsaa ikke Noget at indvende imod. I den Henseende synes jeg ikke, det kan gjøre Forskiel, om Arbejderne ere antikke eller ei; men for Resten maa jeg tilstaa, at jeg har ikke saa meget Kjendskab til disse Ting. Jeg veed ikke, om overhovedet disse antikke Ting pleie at være forhynde med Holdighedsangivelse. Jeg har antaget, at det at forhynde slige Varer med Holdighedsangivelse hørte den nyere Tid til, saa at disse antikke Ting i Reglen slet ikke vare forhynde med noget Saadant. Hvad angaar § 4, skal jeg bemærke, at der jo ikke staar, at Reglerne i Loven af 2den Juli 1880 i det Hele skulle følges, men at der kun staar, at Navnestemplet skal være anmeldt for og godkjendt af samt bekendtgjort af den Registratør, som nævnes i den anførte Lovs § 3. Det er altsaa ingenlunde Meningen, at den nævnte Lovs Bestemmelser iøvrigt skulle være anvendelige, og navnlig er det ikke Meningen, at de skulle udelukke, hvad der selvfølgelig er og vil blive almindeligt, at saadanne Guldsmedes Navnestempler bestaa af 1 eller 2 Bogstaver. Skulde der være Frygt for Misforstaaelse her, saa at man mener, at det er rigtigt at foreslaa en Redaktionsændring, hvorved et Tvivl vil kunne forsvinde, vil man jo let kunne blive enig derom. Som sagt, jeg tror, at de Spørgsmaal, som denne Lov kunne foranledige, høre til dem, som man vist let vil kunne blive enig om under Sagens videre Forhandling, og jeg tror heller ikke, at der i Landsstinget vil være nogen Utilbøielighed til at gaa ind paa, hvad der forøvrigt kan forenes med Publikums Sikring.

Bust: Efter denne imødefommende Bemærkning af den ærede Justitsminister skal jeg ikke yderligere forlænge Debatten; thi jeg kan ikke se Andet, end at, naar man er enig i saa vidt muligt at gjøre, hvad man kan, for at hæmme Bedragerier, og paa den anden Side saa vidt muligt undgaa at lægge Industrien Hindringer i Veien, vil man ogsaa nok komme til et Resultat, og det vil være heldigt for os at komme til et Resultat i denne Sag. Jeg vil kun gjøre den Bemærkning, at det kunde dog ikke staa, at vi havde akkurat den samme Løbighed som i Tyssland. Jeg vil haabe, at denne Sag kan komme i Udvalg, og der kunne vi vel nok komme til Enighed om den.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Sagens Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Bust: Jeg skal tillade mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg af 5 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag af Bust.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Handelsbøgers Førelse.

(Lovforslagets findes i Tillæg C. Sp. 95 ff.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Salfier: Det Princip, der ligger til Grund for nærværende Lovforslag, er jo det, at den, som deltager i Erhvervsvirksomhed, er pligtig til at kunne gjøre Rede for Detaillerne af den. Hvad angaar Maaden, hvorpaa dette er gennemført, er der indført to forskellige Arter af Bogføring i Lovforslaget. Den ene knytter sig ganske naturlig til den store Virksomhed og er en fuldstændig Redegjørelse, et fuldstændigt Bogføringssystem, medens den anden kun er den nød-